

отъ колко-то иска, защо-то прѣзъ неговы-ты уста иска вашій-тъ Създателъ, Създателъ, кой-то ви знае глбо-чины-ты на ваши-ты мысли и види сърдце-та ви.

Хора-та слушахъ съ съкръшено сърдце проповѣдь-тъ. Въ неѣжъ всяка рѣчь имаше такъвъ силъ отъ увѣреніе, до толкова ся подтвърждаваше отъ священно писаніе и осла-няше на Божы-ты заповѣди, щото никой нищо не можаше да рѣче.

Послѣ святъ Литургіѣ народъ-тъ излизаше изъ черквъ. Петръ и Ясень ся вмъкнахъ въ множество-то да слушать, що говорятъ селени-ти.

— Да е живъ Отецъ Кириллъ! поолегкна ми на сърдце-то, рѣче единъ.

— Сега на драго сърдце щъ си продамъ добытъка, като знаѣжъ, че го давамъ самому Богу на жъртвъ, рѣче другъ.

— Истина, тѣжко е—тѣжко е съ тыя все по-новы и по-голѣмы данъцы, нъ трѣбва да ги давамы помазаннику Божию, продума трети.

— Ала кога ще бѣде на това край-тъ? извика другъ. Кога-то и самъ Богъ не ще да ся смили, тогасъ тѣжко на сыромасы!

— Пессе! разнесе ся по между имъ шпытеніе, и селяни-ти взехъ да ся озъртатъ на вси страны, па като съглядахъ наши-ты пѣтници, останохъ да ги гледать отъ странъ съ смѣнѣніе и боязнь, и отдалечихъ ся отъ тѣхъ.

Петръ бутна брата си съ лакътъ и попыта го:

— Видишь ли? чуешь ли?

Ясень тѣжко махна съ главъ, па прѣзъ стиснѣты жъбы каза:

— Проклятници-ти, какъ извръщатъ Божи-ты права! На святъа олтарь сѣѣтъ лѣжъ и измамъ.